

ELS FUTBOLÍSSIMS

EL MISTERI
DEL CASTELL EMBRUIXAT

Roberto Santiago

Il·lustracions d'Enrique Lorenzo

cruilla

ELS FUTBOLÍSSIMS

EL MISTERI DEL CASTELL EMBRUIXAT

Roberto Santiago

Il·lustracions d'Enrique Lorenzo
Traducció de Josep Sampere

●
cruïlla
●

Primera edició: maig de 2015

Edició: Núria Font i Ferré
Disseny de la col·lecció: Lara Peces

Títol original: *El misterio del castillo embrujado*
Publicat per Ediciones SM

© 2015, Roberto García Santiago, pel text
© 2015, Enrique Lorenzo Díaz, per les il·lustracions
© 2015, Josep Sampere i Martí, per la traducció
© 2015, Editorial Cruïlla
Nàpols 249 – 08013 Barcelona
editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-3772-0
DL: B-7866-2015
Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

1

Em dic Francesc Parxet Cases, tinc onze anys i en aquest moment porto una faldilla verda de quadres i uns mitjons que hi fan joc.

És un dissabte al matí.

Sóc al mig d'un prat.

I fa moltíssim fred. Un vent que et glaça les cames.

És la primera vegada en ma vida que porto faldilla.

Noto l'aire gelat a les cames.

Em concentro.

Esbufego.

M'acoto una mica i agafo amb les dues mans un tronc enorme.
Col·loco les mans a sota mateix de la base, com m'han ensenyat.

El tronc és més alt que jo.

El miro fixament.

Aleshores sento crits darrere meu.

Són els meus companys.

I els meus rivals.

Els clans.

I els seus entrenadors.

També els acompanyen alguns parents.

Cada clan té la seva bandera pròpia.

I absolutament tots duem faldilla.

Les nenes, els nens i els grans també. Tothom.

Faldilles de quadres de diferents colors.

Per què?

Per moltes raons.

Però la més important:

Perquè som a Escòcia.

Al costat mateix del llac Mac Leod.

Molt a prop del castell de Mac Leod.

Al bell mig del comtat de Mac Leod.

Se senten crits en molts idiomes.

Tothom està pendent de mi.

Aixeco el tronc una mica més.

Reconec que em costa molt.

Ja estic gairebé a punt de llançar el tronc.

Em giro cap al jutge, que és molt alt i té els cabells i la barba rojos. Igual que el Morley, el nostre entrenador.

A Escòcia abunden els pèl-rojos.

Respiro fondo. Miro de reüll els meus companys.

Hi són tots: la Xantal amb X, el Toni, el Camunyes, la Marilyn, el Tomeu, l'Aina, el Vuit, el Pessi... i la Greta.

La colla sencera dels Futbolíssims!

I m'observen.

No m'explico com és que haig de ser jo qui llanci el darrer tronc.

Els dos que l'han llançat abans, el Camunyes i el Toni, ho han fet desastrosament.

No sóc pas el més alt, ni de bon tros el més fort del meu equip, però així i tot m'ha tocat de fer l'últim llançament, el definitiu.

El més important de tots.

El llançament de tronc és una competició molt senzilla: consisteix a agafar un tronc i llançar-lo tan lluny com puguis.

I s'ha acabat.

Aquí, a Escòcia, es veu que és un esport que agrada molt.

Jo prefereixo el futbol, no cal dir-ho.

—Vinga, Paket! —crida la Xantal.

—Come on! —fa la Greta.

La Xantal amb X té els ulls més grossos que he vist mai.

La Greta és pèl-roja, i quan et mira sembla que et llegeixi els pensaments, i a més té el rècord de l'escola de fer tocs seguits a la pilota. I, per si no fos prou, és escocesa.

A mi no m'agrada la Greta, ni la Xantal, ni cap noia del món. Vull deixar-ho clar des del començament, perquè després no hi ha hagi malentesos.

Ho repetiré, per si de cas: no m'agrada cap noia.

Ja ho he dit.

Després, que ningú no digui que no he avisat.

Ara sí que em concentro en el tronc.

El més probable és que el tronc em caigui a terra, jo em faci mal al peu i ja no pugui tornar a jugar a futbol.

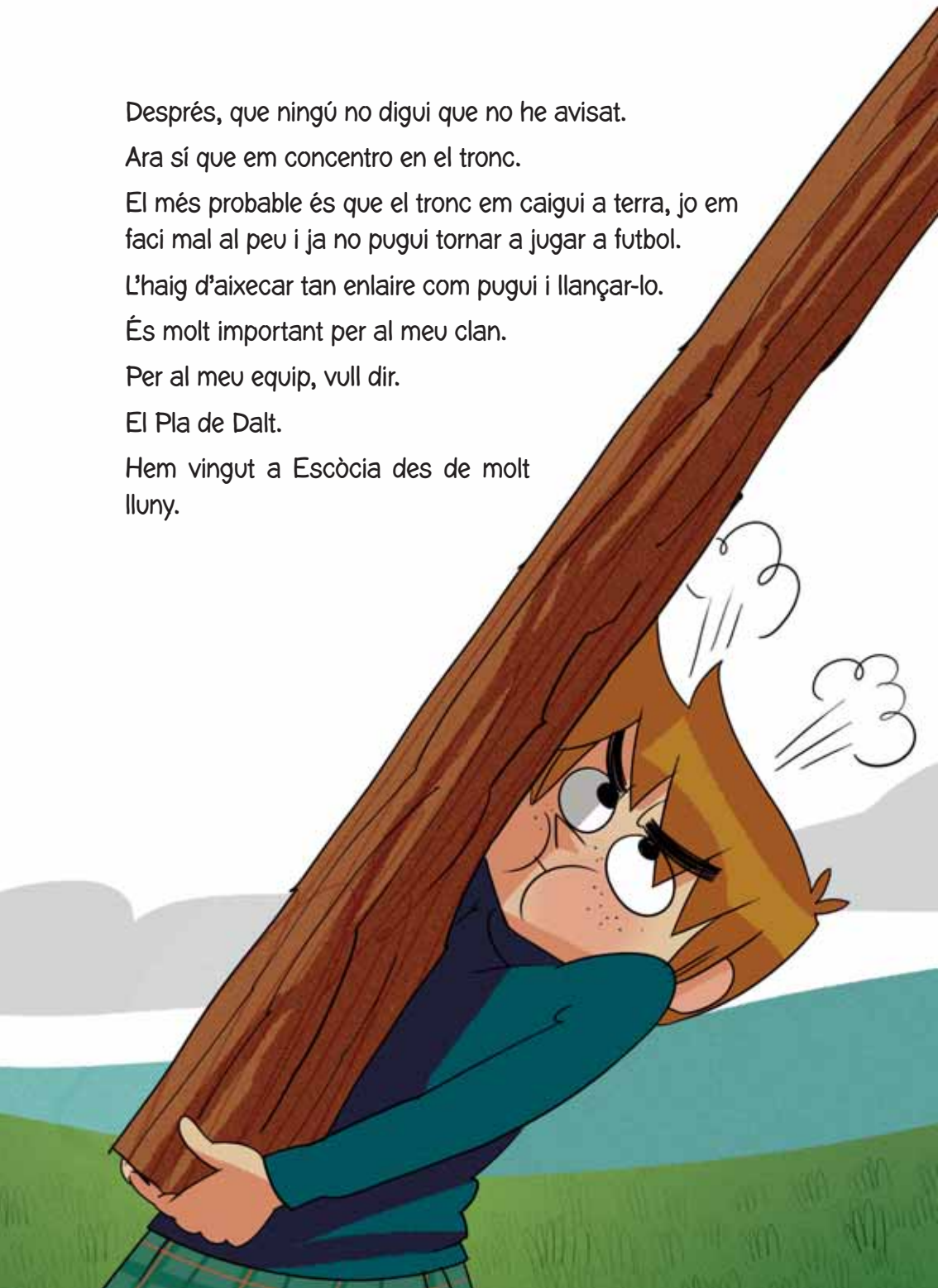
L'haig d'aixecar tan enlaire com pugui i llançar-lo.

És molt important per al meu clan.

Per al meu equip, vull dir.

El Pla de Dalt.

Hem vingut a Escòcia des de molt lluny.

I ara tot depèn del que faci amb aquest maleït tronc.

L'haig de tirar com més lluny millor.

I amb totes les meves forces.

Si ho faig malament, el Pla de Dalt quedarà eliminat del torneig.

Del torneig més important del món.

El Torneig dels Sis Clans.

Ens mirem amb l'entrenador Morley, que fa dies que està molt estrany. Des que vam arribar a la seva terra, en concret.

Darrere seu veig les torres del castell de Mac Leod.

Han passat coses molt estranyes, últimament, en aquest castell.

Coses increïbles, que no tenen cap explicació.

Però no puc pensar-hi pas, ara.

En aquest moment haig de llançar el tronc, i prou.

Em dic: «Paket, no pots fallar».

Els crits dels clans sonen cada vegada més fort.

Tothom aplaudeix i crida, mentre jo provo de concentrar-me.

Què em van dir que havia de fer per arribar més lluny?

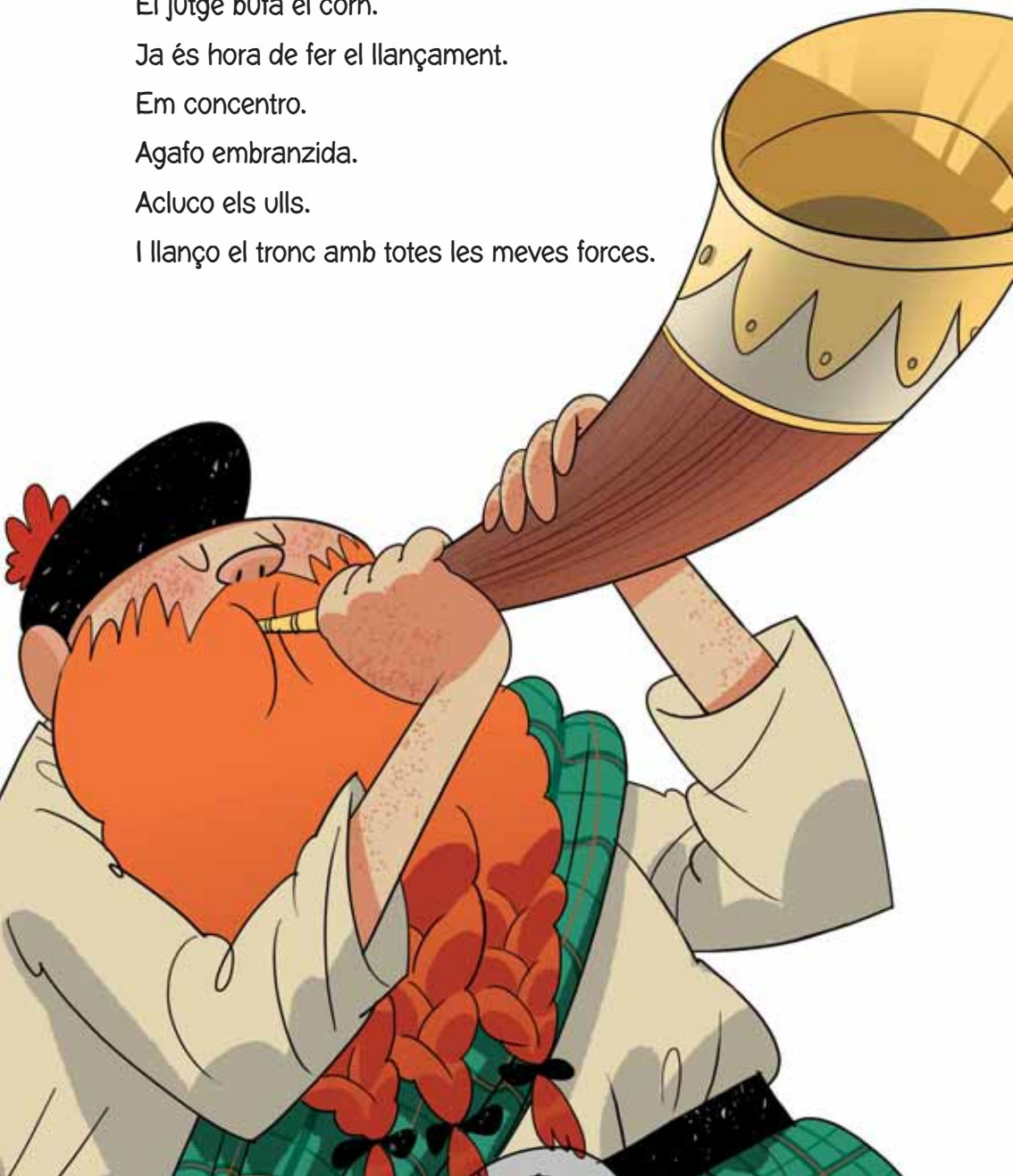
Tirar-lo de costat?

Cap enrere?

El Morley em fa gestos amb els braços, demanant-me que el tiri de baix a dalt i d'esquena.

Els del clan Mac Leod no paren de cridar i es posen a riure en veure com aixeco el tronc.

Al fons hi ha una banda que toca la gaita.
Els escocesos se'l prenen molt seriosament, aquest torneig.
El jutge bufa el corn.
Ja és hora de fer el llançament.
Em concentro.
Agafo embranzida.
Acluco els ulls.
I llanço el tronc amb totes les meves forces.

En baixar l'escala de l'avió vam trobar una banda de gaiters que ens venien a rebre.

I unes pancartes enormes:

WELCOME PLA DE DALT

Pla de Dalt és el nom de la meva escola, i també el de l'equip on jugo.

Durant un mes ens vam anomenar Esports Canigó, perquè l'escola va quedar-se sense diners per a esports, ni per a futbol, ni per a gairebé res, i van haver d'acceptar el patrocini d'una botiga del poble. Però per sort, a hores d'ara l'equip ja es torna a dir Pla de Dalt, que és com ens hem dit sempre, i que a mi em sona molt més bé.

Normalment passo les vacances de Setmana Santa al meu poble.

I de vegades anem a esquiar.

Aquest any, però, ni una cosa ni l'altra.

Enguany passàriem la Setmana Santa a Escòcia.

Participant en un torneig importantíssim.

—El torneig més important del món —deia contínuament el Morley, el nostre entrenador.

A la mateixa pista d'aterratge, una mica més enllà, havien desplegat una pancarta encara més grossa:

THE SIX CLANS' INTERNATIONAL TOURNAMENT

O sigui:

«Torneig Internacional dels Sis Clans».

Les gaites feien un xivarri de por.

El primer a baixar de l'avió va ser el Morley, que semblava ansiós d'arribar al seu país.

Tan bon punt va posar els peus a la pista, es va ajupir i va fer un petó a terra.

En acabat va aixecar els ulls cap al cel i va dir a crits:

—*They may take our lives, but they'll never take our freedom!*

Les gaites van començar a sonar encara més fort, com si li contestessin.

Jo tenia al costat la Greta, que em va explicar:

—És una frase de *Braveheart*, la pel·lícula.

—Ah —vaig fer—. I què significa?

—Era el crit de guerra de William Wallace, l'heroi escocès, i significa... —va començar a dir ella.

Però el Toni la va interrompre.

I va dir:

—«Ens poden prendre la vida, però mai no ens prendran la llibertat».

La Greta el va mirar amb admiració.

—He vist la pel·lícula més de deu vegades —va admetre ell.

—No sabia que t'agradava tant —va dir ella.

—M'encanta, *Braveheart* —va replicar el Toni, fent-se l'interessant—, i m'encanta tot allò relacionat amb Escòcia.

—Sí, segur, ara resultarà que ets un especialista en Escòcia —va dir la Xantal.

A veure si m'explico:

El Toni és el que fa més gols de l'equip.

A més de ser un tifarrot.

I sempre presumeix de llest.

A part de fer bromes que no tenen gràcia, una de les seves aficions preferides és clavar empentes a tothom.

La Greta és la filla de l'entrenador Morley, i encara que sigui d'Escòcia, parla la nostra llengua gairebé a la perfecció.

I la Xantal és... en fi, la Xantal amb X és una de les millors jugadores de l'equip, i una de les més guapes de l'escola i, potser, d'arreu del món.

El Toni no va saber què contestar a la Xantal.

De manera que em va clavar una empenta i em va dir:

—Aparta't de l'escala, que sempre et poses al mig del pas.

Va anar de poc que no caigués. Em vaig haver d'agafar a la barana de l'escala per aguantar l'equilibri.

Mentre el veia baixar amb el seu aire de tifarrot, em vaig girar cap a la Greta i la Xantal.

I em vaig despenjar amb el primer que em va passar pel cap:

—Toni, ens podràs prendre la vida, però mai no ens prendràs la llibertat.

Entre les gaites i el soroll dels altres avions, el Toni no em va sentir.

En canvi les dues noies sí, i es van posar a riure.

Ja havíem arribat.

A l'aeroport d'Inverness, Escòcia.

El Camunyes, l'Aina, la Marilyn, el Tomeu, el Pessi, la Xantal, el Vuit, el Toni, la Greta i jo teníem un pacte secret.

El pacte dels Futbolíssims.

Com he dit abans, em dic Francesc.

Alguns em diuen Cesc.

Tot i que gairebé tothom m'anomena Paket.

Havíem vingut a Escòcia a jugar un torneig durant la Setmana Santa.

El Torneig Internacional dels Sis Clans.

Ens hi havien convidat gràcies al nostre entrenador. Que és molt famós i que ha entrenat equips de futbol infantil arreu del món.

A part del Morley, ens acompanyaven dos adults més:

L'Esteve, el director de l'escola.

I la Mariona, la mare de la Xantal, com a representant de l'AMPA.

La meua mare també hauria volgut venir, però tenia molta feina. A part d'això ja no pagaven el viatge a més persones, de manera que es va quedar al poble amb el meu pare i el meu germà.

Quan ens vam acomiadar a l'aeroport, em va dir:

—Porta't bé, renta't les dents i menja verdura... Suposo que deuen menjar verdures, els escocesos, oi?

—No ho sé, mare.

—Doncs aquestes coses s’han de saber —va replicar ella—. Ai, el meu filllet se’n va amb avió molt lluny... T’enyoraré moltíssim, amor meu.

I em va abraçar fortíssim davant de tothom. Em vaig enrojolar una mica i vaig aclucar els ulls per no veure les rialles i els gestos burletes de la resta de l’equip.

—Ah, i fes un munt de gols als escocesos aquests —va afegir, sense deixar-me anar.

—Mare, que no és cap torneig de futbol —vaig protestar—. Ja t’ho he explicat un milió de vegades.

—A veure, a veure —va fer ella—. Vosaltres sou un equip de futbol. Llavors, què hi pinteu en un torneig que no és de futbol? És que no ho entenc, Francesc. Darrerament no entenc un

munt de coses. O sigui, que te'n vas a Escòcia amb l'equip de futbol per jugar un torneig que no és de futbol, i a sobre no sabem si allà mengen verdures... Me'n faig creus, francament...

Per fi em va deixar anar.

I se'n va anar de dret cap al Morley, l'entrenador.

—Entrenador —li va dir—. Es pot saber en què consisteix el torneig aquest en què jugarà la canalla?

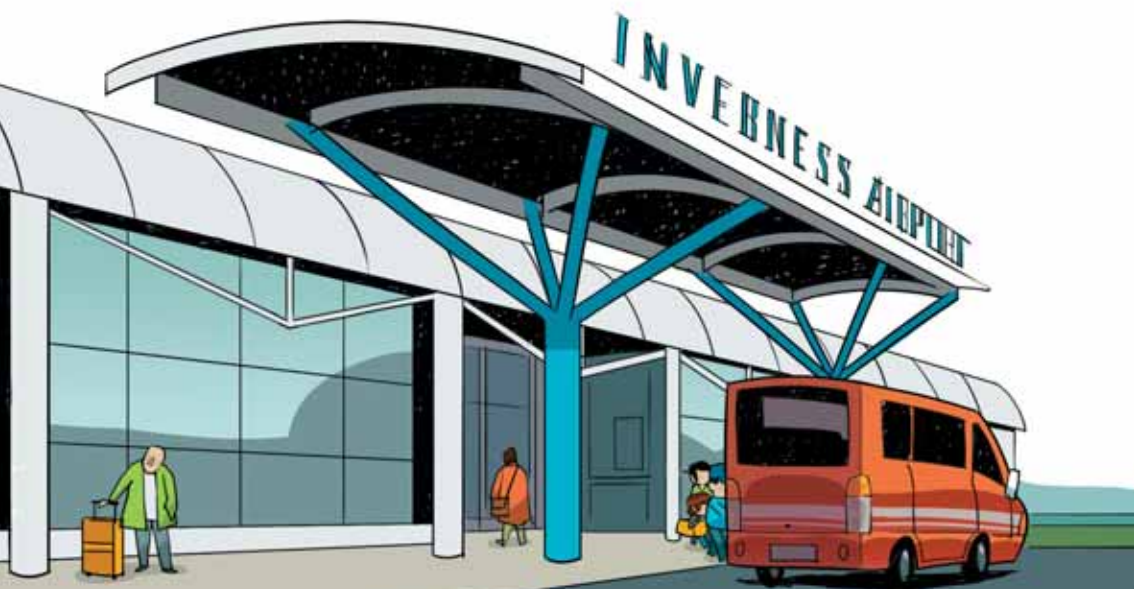
El Morley, que anava com sempre en samarreta, es va tocar la barba, va riure i va respondre:

—Torneig Internacional dels Sis Clans. És torneig internacional de... tot.

—Com vol dir, de tot?

—De tot —va repetir ell.

I va riure altra vegada.

3

Després de la rebuda amb les gaites i les pancartes, vam sortir per fi de l'aeroport.

Ens va recollir un microbús, que va tirar per una carretera que travessava un bosc.

Per la finestra es veia un llac enorme.

—Llac Mac Leod —va dir el Morley, assenyalant-lo.

—És molt maco i molt blau, el llac —va dir la Mariona, la mare de la Xantal—. A Catalunya no en tenim pas, de llacs així, a prop dels aeroports..., tan grans i tan blaus i tan de tot. Ai, senyor, que bonic que és tot, a Escòcia. Llac Mac Leod, es diu?

La Mariona era igual que la Xantal amb X, però més gran.

Tenia els mateixos ulls.

El mateix color de cabells.

La mateixa forma de moure les mans.

L'única diferència és que no parava de xerrar.

Semblava que li haguessin donat corda.

—Sempre havia volgut venir a Escòcia, mira que ho he dit vegades a la Xantal, oi que t'ho he dit un munt de vegades? —va continuar—, i ara ja hi som, que fort que em sembla, de debò, quina il·lusió tot plegat...

—Ens espatllarà el viatge —va dir el Camunyes, que seia al meu costat.

—Guaita, guaita, un castell! —va exclamar el Tomeu, assenyallant també per la finestra.

A l'altre costat del llac s'alçava un castell amb uns merlets molt grossos.

—Castell Mac Leod —va dir el Morley sense immutar-se.

—Xantal, que ho has vist? —va fer la seva mare—. Quina meravella! Sembla un castell de rondalla, tan gran i tan bonic i tan de tot. Ai, quina sort que tenim, filla. T'hi has fixat o no t'hi has fixat, Xantal?

—Com vols que no m'hi fixi, mare? —va replicar ella, que també semblava una mica cansada de la Mariona.

El director de l'escola, l'Esteve, es va aixecar i es va posar al mig del passadís, mentre el microbús continuava avançant per la carretera.

—Canalla, aquesta és una oportunitat històrica per al Pla de Dalt —va dir—. Espero que sapigveu aprofitar-la. Estarem una setmana amb equips d'arreu del món. A més a més, i això és una sorpresa que us teníem reservada: dormirem al castell de Mac Leod.

—Ostres! —va exclamar el Tomeu.

—Tota la setmana al castell? —va preguntar l'Aina.

—Els altres equips també? O només nosaltres? —va afegir el Vuit.

—No deu ser un castell amb fantasmes i aquestes coses, oi?
—va fer el Pessi, poruc, com sempre.

En sentir aquesta darrera pregunta, vam esclatar a riure i ens en vam burlar.

Però el Morley, del seu lloc estant, va dir:

—A Escòcia, tots els castells tenen fantasma. Això ho sap tothom.

Per un moment vam callar.

—Quin home... —va dir l'Esteve—. Sempre fa broma.

—No broma —va replicar el Morley.

La Mariona va fer cara d'anar a dir alguna cosa, però el microbús va frenar en sec i l'Esteve va sortir volant i va caure al damunt de l'entrenador.

—Perdó —va dir.

—Uuuuuuuuuuh —va fer el Morley, tot rient.

Ell sempre es reia de tot, però allò del castell i del fantasma em sembla que no ens va fer gens de gràcia.

—*Welcome*, menuts i menudes —va dir algú.

El conductor del microbús s'havia posat dret i ens mirava des del davant.

—El meu nom ser Igor —va dir—, encara que em podeu anomenar «I». Molta gent dir-me així. Parlo cinc idiomes i seré conductor vostre i guia també. Hem arribat. Baixeu.

L'Igor va obrir la porta del microbús.

Era molt baixet i caminava amb l'esquena encorbada, com si tingués gepa. Anava vestit de negre i feia una mica de por.

—Baixeu, he dit —va repetir.

I tots vam baixar del microbús.

Érem al mig d'un prat immens.

—Quin aire més fresquet, que bé, de debò —va dir la Mariona, respirant fondo—. A Catalunya no tenim aquest aire, es nota que és diferent, que és un aire més pur, per dir-ho així.

—No calla mai? —va preguntar la Marilyn en veu baixa.

—No —va respondre la Xantal.

L'Igor es va dedicar a descarregar les nostres maletes i motxilles, tirant-les a terra sense gaires contemplacions.

—Vol que l'ajudem, bon home? —va dir la Mariona—. No cal que faci tota la feina. Vinga, nois i noies, donem un cop de mà a l'I. M'agrada molt aquest nom !! De debò que puc dir-li I? Hahahahahaha! Quina gràcia! Vinga, som-hi: ajudem tots el senyor I.

Però abans que poguéssim bellugar ni un dit, l'Igor ja havia descarregat, o més aviat llençat a terra, totes les nostres coses.

—*Good afternoon*, bona tarda —va dir.

En acabat va pujar al microbús i va marxar a tot drap, com si tingués molta pressa.

Ens vam quedar completament sols al mig d'aquell prat immens.

No es veia ni una ànima enlloc.

Quina rebuda.

—Algú ha portat berenar? —va preguntar el Tomeu.

Encara no havia acabat de fer la pregunta, que es va sentir un estrèpit terrible i el terra va començar a tremolar.

Era un soroll que venia de tot arreu.

Vam mirar al voltant nostre.

I de sobte ho vam veure:

Una colla de genets a cavall va sortir del bosc i es va dirigir al galop cap a nosaltres.

Eren uns cavalls enormes. Tots de color negre. N'hi devia haver una trentena.

—Els Mac Leod —va dir la Greta.

—Algú està mort de por, o només jo? —va preguntar el Pessi, mirant els cavalls negres que cavalcaven cap a nosaltres.

Veure'ls galopar era espectacular.

Com més s'acostaven, més tremolava el terra.

Quan ja els teníem gairebé a sobre es van aturar.

I ens van mirar com si fóssim uns invasors, o una cosa semblant.

Tots anaven vestits amb faldilles i amb uns mitjons que quasi els arribaven als genolls. Gairebé tots portaven gorra i una mena de jaquetes de color vermell fosc.

El genet que obria la marxa era un home molt gras, amb una barba roja llarga i espessa.

El Morley va fer un pas endavant i va dir:

—*Jordan Mac Leod, go to hell.*

El cavall va renillar.

La Greta, que s'havia convertit en la nostra traductora particular, va dir:

—Jordan Mac Leod, vés a la porra.

El genet va aixecar la mà i, assenyalant-lo amb el dit índex, va respondre:

—*Adam Morley, I hope a giant tree crushes your ugly face.*

La Greta ho va traduir ràpidament:

—Adam Morley, espero que un arbre gegant t'esclafi aquesta cara tan lletja que tens.

La tensió era palpable.

Es barallarien?

Continuarien insultant-se?

Llavors la Mariona va aixecar la mà i va dir:

—Bona tarda, senyors genets amb faldilla, vostès són els Mac Leod, veritat? Perdonin que interrompi les seves coses escoçeses i aquests costums tan bonics, però, si no és molèstia, aquesta canalla ha fet un viatge molt llarg i hauria de descansar, banyar-se i menjar alguna cosa. Creuen que seria possible?

THE SIX CLANS INTERNATIONAL TOURNAMENT.

EL TORNEIG DELS SIS CLANS ÉS UN TORNEIG DE TOT,
NO NOMÉS DE FUTBOL.

I ES FA A ESCÒCIA,
UNA SETMANA SENCERA A ESCÒCIA,
AMB EQUIPS DE TOT EL MÓN.

I EL MILLOR DE TOT: ES DORM EN UN CASTELL.

EN UN CASTELL!!!!

NO DEU
SER UN CASTELL
AMB FANTASMES,
OI?

A ESCÒCIA
TOTS ELS CASTELLS
TENEN FANTASMA.

ISBN 978-84-661-3772-0

160216

9 788466 137720